

henblik på overvejelse af, i hvilket omfang en afvikling skønnes at kunne finde sted. Handelsministeren har derhos erklæret sig enig i, at nye rationeringer af forbrugsvarer, produktionsreguleringer o. lign. fremtidig kun vil blive gennemført ved lov eller med tilslutning fra rigsdagens vareforsyningsudvalg. I overensstemmelse hermed foreslås bestemmelser herom optaget som nyt stk. 2 i lovens § 5.

På udvalgets forespørgsel har handelsministeren oplyst, at bestemmelserne i lovens § 5, sidste stk., om adgangen til i visse tilfælde at lægge en afgift på eksportvarer til nedbringelse af priserne på indførte varer i de senere år ikke har været benyttet, og der er derfor af udvalget stillet forslag om, at disse bestemmelser nu udgår af loven. Handelsministeren har kunnet tiltræde dette forslag.

Under hensyn til, at den økonomiske situation i den nærmeste fremtid er ret uoverskuelig, har man fra visse sider indenfor udvalget ikke ment at kunne gå med til en forlængelse af vareforsyningsloven som foreslået af ministeren for tiden indtil den 15. november 1950, men har ment kun at kunne gå med til en forlængelse indtil den 15. maj 1950. Da der fra de pågældende sider er insisteret på, at lovens gyldighed begrænses som anført, har handelsministeren ikke villet modsætte sig, at loven kun forlænges for tiden indtil den 15. maj 1950.

Udvalget indstiller med tilslutning af ministeren for handel, industri og søfart, at lovforslaget affattes som nedenfor anført.

Et *mindretal indenfor udvalget* (Bjørner) kan tiltræde det af flertallet stillede ændringsforslag, der fastslår den ønskede afviklingstendens i lovene.

Siden lovforslaget var til første behandling i tinget, er der med rådsbelutningen i OEEC i Paris den 2. november d. å. sket den mest afgørende ændring i de europæiske samhandlingsmuligheder, som man i en lang årrække har set.

Mindretallet beklager, at der ikke i tinget har fundet en særskilt drøftelse sted om de

muligheder for en liberalisering af samhandelen, som denne rådsbeslutning indebærer, men at udvalgsarbejdet er fortsat væsentligt på baggrund af situationen før beslutningerne i Paris.

Mindretallet finder det naturligt, at det i loven præciseres, at man ved dens administration skal følge de generelle retningslinier i rådsbeslutningen til liberalisering af Europas økonomiske samarbejde, som Danmark foreløbig har tiltrådt, og som er en konsekvens af vor tidligere tilslutning til Marshallplanen, og mindretallet stiller ændringsforslag gående ud herpå.

Med den betydelige udvidelse af frilisterne, som nu finder sted delvis som følge af vore forpligtelser som Marshallland, finder mindretallet det endnu mere nødvendigt end tidligere, at man for at undgå unødvendigt tryk på vor betalingsbalance gør alt for at forhindre, at varers overførsel til friliste skal medføre en indkøbsbølge fremkaldt af frygt for, at varer, der een gang er sat på friliste, atter kan føres på bunden liste.

Dette mener mindretallet bedst sker ved, at importfrilisten lovfæstes, således at ministeren for handel, industri og søfart til enhver tid kan overføre varer fra bunden liste til friliste, medens tilbageførsel fra friliste kun kan ske ved lov. Mindretallet fremsætter derfor i lighed med tidligere ændringsforslag herom.

Mindretallet mener endelig, at den stive valutapolitik, der i øjeblikket føres, vil kunne medføre vanskeligheder ved, at dansk eksport vil søge til markeder, hvor salgspriser og fortjenester vil være store regnet i danske kroner, uanset vedkommende valutas reale værdi i samhandelsforholdet med Danmark.

Mindretallet stiller derfor ændringsforslag gående ud på, at der i den valutapolitik, der skal føres, tages hensyn hertil.

Mindretallet er klar over, at dets ændringsforslag betyder en ikke uvæsentlig indskrænkning i ministerens bemyndigelser, men mener, at en sådan indskrænkning er nødvendig, hvis lovens afviklingstendens skal kunne opfyldes tilfredsstillende.